

Константин Илиев

ФРЕНСКО МАГАРЕ

(ДВА ФРАГМЕНТА)

.....

30.

В одинайсет часа чукам на вратата, на която върху бяла табелка е написано "Деспред". Изчаквам униформения човек вътре да свърши телефонния си разговор. Най-после той оставя слушалката.

- Какво има?
- Казахте ми в одинайсет да дойда, да претеглим клетката.
- Каква клетка?
- С магарето.

Излизаме заедно навън, качваме клетката с магарето на кантара. Той изважда кочан с индиго, пише.

- На кого ще го прашаш това магаре?
- На едно познато семейство в Берлин.
- За какво им е?
- Не знам.
- И колко ще ти платят?
- Нищо няма да ми платят. Като подарък им го пращам.
- Хайде бе.

Няма никакъв смисъл да се опитвам да го убеждавам, че не правя търговия. Той явно не възнамерява да ми създава пречки, само не може да се въздържа да не коментира:

- Големи дяволи взехте да ставате нещо напоследък.

Не уточнява кои сме ние, дето сме взели да ставаме големи дяволи напоследък. Сочи към дъното на коридора.

- Бягай при Георгиева да ти напише товарителницата, че няма време. Девета стая.

- Къде ще платя?
- При мен. Ще ѝ кажеш петдесет и един килограма заедно с клетката.

Георгиева е строга суха петдесетгодишна жена. Слага четири формуляра от жълта фина хартия на пишещата машина. Машината е с латински букви.

- Адреса?
- Берлин. Моцартщрасе 111.

Машината бързо натраква адреса. После още нещо. Георгиева отваря някаква книжка с таблици.

- Петдесет и един килограма. Така ли?
- Да.
- Ще ви струва 450 лева и 93 стотинки.

- Добре.

- Дайте медицинското.

- Какво медицинско?

Тя си свали очилата, като че ли само те ѝ пречат, за да ме застреля с поглед.

- Нямате ли медицинско?

- Какво медицинско да имам?

- От бактериологическия институт. Че животното е здраво.

Някакви остри иглички отведнъж яростно се забиват в главата ми. Малката, прохладна до този момент канцеларийка се изпълва с влажна горещина, сякаш направо с дрехите си съм прекрачил в парна баня, и от тялото ми веднага бликват струйки пот.

- Чакайте сега. Аз бях в бюрото на "Деспред", това вашето бюро, дето е край Народния театър, и там не ми казаха за никакво медицинско.

- Не може да не са ви казали.

- Не ми казаха.

Георгиева хваща с два пръста четирите формуляра от фина жълта хартия и ги измъква от машината. В момента, в който ще ги смачка и ще ги запрати в кошчето, аз оставам сам с магарето в София.

- Момент! Чакайте малко!

- Какво да чакам?

- Аз ще отида и ще взема медицинско. Къде е този... какъв беше... бактериологически институт?

- На улица "Братя Пашови".

- И какво точно трябва да кажа там?

- Няма какво да казвате. Занасяте кръв от животното и чакате.

- Кръв ли? Как кръв? Как да взема кръв?

- Със спринцовка.

Игличките отново се забождат в главата ми. Сега ако попитам, защото нищо по-добро не ми идва на езика, ако попитам като как тъй ще забивам спринцовка в магарето и най-важното - откъде ще взема тази спринцовка, тя веднага ще скъса формулярите. Затова бързам веднага да кажа:

- Добре. До излитането на самолета има още два часа. За колко време смятате, че мога да свърша това нещо с медицинското.

- Десет дена. Ако днеска занесете кръвта и ги помолите, може да се съгласят да го направят за една седмица.

Тя измъква три индига от четирите жълти формуляра, формулярите се стърчат между пръстите, и жълтата книжна топка полита в кошчето.

След пет минути съм при Иванов - началника на Георгиева. Иванов е сравнително младо малко човече с кучешко лице, но от тези кучета, които в муцуните приличат на дебели сърдита старци. Понеже е началник, стаята му - за разлика от стаята на Георгиева - е с южно изложение. Макар да е вече началото на ноември, слънцето припича силно през стъклото и може би от това човечето е кисело и потно. Докато му говоря, очите му се движат ту към мене, ту към огромното му бюро, но така, че ме измерва все отдолу нагоре. Обяснявам, че е станала грешка, пропуснали са да ми кажат да взема медицинско, магарето сега е на аерогарата, селото, от което съм го купил, е на двеста километра оттука, няма

как да го връщам, освен това хората, на които го пращам, са предупредени, ще го чакат на берлинската аерогара...

Нито звук в отговор.

Понеже няма какво повече да кажа, почвам да повтарям аргументацията си отзад напред: Какво мога да правя сега с живо магаре в София, камионът, с който съм го докарал, е заминал, селото е на двеста километра оттука, ако съм знаел за това медицинска, щял съм да го взема, защо да не взема медицинско...

Най-после лицето на Иванов променя изражението си:

- Значи магаре искаш да пращаш?

- Да.

- Със самолет.

- Да.

- За Германия?

- Да.

- Я да си налягаш, момче, парцалите.

С това разговорът приключва.

Хуквам към рейса. Сега най-важното е Кънчо да не се е отказал да купува кранчетата и да не си е заминал за село Остър камък още щом си е свършил другата работа.

.....

56.

Аз също съм гларус. Защо отидох при това момиче в пощата? Защо докарах разговора до уговорката пак да се срещнем. Стана ли всъщност такава уговорка? Последните ми думи бяха: "Значи утре?" И то отговори "Да". Но преди това бях го попитал кога ще се върне от Троян и то отговори "утре". Може би е разбрало това "значи утре" просто като повторение на въпроса ми за връщането.

Това си мислех, докато учениците преписваха от черната дъска спрежението на спомагателния глагол "sein". После им казах да пазят тишина и отидох в учителската стая. Дигнах слушалката на телефона, пак я оставих на вилката, после отново я вдигнах, долепих я до ухото си и завъртях ръчката.

- Кажу, училище.

- Младена?

- Какво искате?

- С Младена искам да говоря.

- Аз съм.

- Димчо Георгиев е на телефона.

- Охо!

- Как е Троян?

- Благодаря, добре е.

- Донесохте ли ми пищялка?

- Каква пищялка?

- Такава, пръстена пищялка. Там правели много хубави пищялки.

Грънчарите.

- За какво ви е?
- Да усмирявам учениците.
- В междучасие ли сте сега?
- Не, в час. Излязох, за да говорим на спокойствие. След две минути ще нахлуят другите.

- За какво ще говорим?
- За поп Теодоси.
Усетих, че тя се засмя. Каза нещо на някого в стаята, после пак на мен в слушалката:

- Нищо повече не знам за този Теодоси.
- Кога ще разгледаме замъка?
- Моля?
- Замъка.
- Аха. Ами не знам. Кога да бъде?
- Когато кажете. Днес, утре.

Настъпи пауза. После:
- Май че ще е по-добре днес.
Не попитах защо ще е по-добре.
- Кога да дойда?
- Когато искате. След пет съм въщи.

Сиромах Митьо ме покани на обед. Питам чувал ли е някой за поп Теодоси от рода на Буюклиите. Леля Гана и Сиромах Митьо дигат рамене, баба Игнатица обаче се досеща.

- Имаше, имаше. Той стана гемиджия.
- Как гемиджия?
- Замина да плава по морето.
- Да не се е удавил?
- От болест, от болест умря. Засрами се той, тоз човек, и не стъпи вече гъдява. Млад умря.

- От какво се е засрамил? - попита Сиромах Митьо.
Бабичката обаче не отговори, а продължи така:
- Казвах те в кой град било, ама съм забравила.
- Що да си забравила? - възрази леля Гана. - В Плевен. Нали в Плевен има изселени от Буюклиите.

- Не е то Плевен. Те в Плевен - други Буюклии. То после.
Следобед прочетох последната глава на "Доктор Фаустус". Заспах, завит с едно тънко одеяло. Не навих никакъв будилник. Знаех, че щом изгорят двете цепеници в печката, ще се събудя от студа. Насън или може би в няколкото кратки събуждания ми се мяркаше едно синеоко, изпито лице с руса брада. Дали беше изтънченият герой на Томас Ман, или пък този нещастен селски поп. Защо ли е оставил расото? Защо се е качвал да рисува по белите стени на селските къщи, защо е тръгнал да пътува по моретата и къде ли е срещнал своята блудница Хиафалта, заради която е оставил костите си в чужда земя.

Аз стоя край мокрия дувар. През деня имаше слънце и част от снега се е разтопил по камъните. Вече се смрачава и ярките цветове, с които са изобразени

Крали Марко и Муса Кеседжия, не се открояват така силно върху белите стени, както в онзи декемврийски следобед, когато за пръв път съгледах рисунката.

Никакъв човек не се вижда в двора на къщата. Върху дървената портичка няма звънец. Как трябва да вляза сега. Да извикам? Какво? "Младена?..." Види ми се глупаво. "Бай Иване?..." Аз не търся бай Иван. Но пък и да стоя така край дуvara не може повече. Всеки момент ще се зададе някой по улицата. Не е изключено очите на някоя селска клюкарка да гледат вече от прозорците на съседните къщи. Натискам бравата на дървената портичка и влизам. От нея до вратата на приземния етаж има десетина крачки. Преди да ги направя, се оглеждам: като какво ли бих могъл да докопам, ако някое разярено селско куче се нахвърли върху мен. Има тънки криви колове, забити в земята вероятно през лятото, за да се увиват около тях стълбата на доматите. Има и нарязани дърва, грижливо подредени под чисто и гладко циментираното стълбище.

Не се налага да се отбранявам, но и никой не отговаря на почукването ми. Почуквам втори път - пак никакъв отговор. Сега вече трябва да си тръгна. Става неудобно да стоя в двора на празната чужда къща. Правя няколко крачки обратно към портичката, но зад вратата на приземното помещение чувам звук. Като от празен металически съд, блъснат в нещо твърдо. И почуквам за трети път, вече много силно.

Отвътре се чува глас. Неразбираем, но глас. Отварям. Зад първата врата следва втора. Отварям и нея.

Момичето стои с гръб към мене, приведено над голямо дървено корито. Гърбът му е гол и бял, без следи от летен загар. Лявата му ръка е забита в косата, дясната държи синьо канче.

- Лельо Минке, ти ли си?

- Не, аз съм. Ще почакам отвън.

Може би лисва пълното канче по посока на вратата. Затварям я мигновено, затова нямам време да видя реакцията му. За да направи нещата още по-нереални, над голите клони на ореха пред мен се е изблещил бял месец като калайдисаното дъно на съборения котел, който зърнах край коритото. Колко ли съм стоял на улицата, преди да се реша да вляза в този двор? Когато тръгнах от къщи за насам, беше още ден.

Кучето, което очаквах да ме нападне, се явява сега. Не се нахвърля върху мен, не ръмжи, но и не върти гостоприемно опашка. Просто седи на три-четири метра разстояние и ме гледа. Светлината от уличната лампа го осветява добре. Имам чувството, че ще заплаче - очите му са повдигнати с вътрешните си ъгли нагоре, в тях има уморено недоброжелателство.

Вратата зад мене се отваря.

- Заповядайте.

Дъските на пода откъм вътрешната страна на прага са сухи. Вратата също. Значи Младена не е лиснала по мен канчето с вода. Докато събличам балтона си, тя стои край нажежената кухненска печка, косата ѝ, още мокра и току-що вчесана, изглежда още по-черна от друг път, в очите ѝ като че ли забелязвам смях.

- Аз почуках, обаче вие не ме чухте.

- Чух. Нали ви отговорих.

- Да, обаче мислехте, че съм леля ви... как беше...

- Минка - късо допълва момичето и продължава: - Трябваше да си измия косата, защото не мога да се понасям така. Забавиха ме в пощата. Ще седнете ли?

- Да.

- Ето картината.

Ние сме в приземно помещение, по-малко и някак си по-начупено от това, в което живеят Сиромах Митьови. Къщата явно е строена от заможни някога хора, много по-стара е от Сиромах-Митьовата, гредите на тавана са свършено черни, черна е дървенията на прозорците, черен е и украсеният с едра, доста груба дърворезба директ вдясно от печката. Зад дирека има нещо като ниша, от нишата се подава шкаф, над шкафа, направо върху стената, е нарисувана картина.

- Горест има една нощна лампа, ще трябва да я донеса, иначе няма да видите нищо.

Единствената провесена на гредите електрическа крушка хвърля наистина съвсем малко светлина в нишата.

- Няма ли да ви изстине главата?

- Ще си сложа нещо. Връщам се след две минути.

Както е по чехли, тя облича познатото ми тъмносиньо палто, забравя главата си с кърпа и излиза.

Край прозореца има шевна машина. Не знам чия женска ръка се разпорежда тука, сигурно на тази леля Минка, чието име чух преди малко, но цялото това приземно помещение изглежда значително по-уютно от Сиромах-Митьовото. Полиците със съдове са застлани с бели, завършващи с назъбена дантела покривки, на стената зад готварската печка с кабарчета е закачена една от онези старомодни едноцветни бродерии; висока госпожа със странна фризура грациозно налива с кана нещо, може би чай, на седнало пред кръгла масичка същество от неопределен пол, значително по-несръчно избродирано.

Младена се връща с лампата, посочва ми контакта, аз бодвам там щекера и тя насочва светлината към полутъмната ниша. Картината е в по-друга тоналност, отколкото онази на външната стена. Цветовете не са така ярки и чисти, има опити за изобразяване на светлосянка, сюжетът носи явни белези на имитация. Замък с езеро и лодка, в лодката мъж и жена. За разлика от Крали Марко и Муса Кеседжия обаче, двете човешки лица тука имат много по-тънко уловено изражение. Жената е в профил, с наведена глава, гледа някак отдолу нагоре седналия край нея мъж. Мъжът, с някакъв унило отпуснат в ръцете си музикален инструмент - китара или мандолина, не гледа в жената, а фронтално, право в очите ми.

- Много е наивно, нали? - казва Младена.

- Защо?

- Защото се смеете.

- Смея се на друго.

- На мене ли? Че ви показвам картината?

- Не. Едно куче одева пред вратата ме гледаше точно като този човек тука.

Тя се вижда. Лицето на мъжа е жълто-зелено. Краищата на веждите му са повдигнати нагоре откъм вътрешната им страна.

- Нещо много е...

- Кахърен - допълвам аз.

- Изглежда, тази му изневерява.

- Така ли мислите?

Младена повдига клюмналия абажур на разбрицаната нощна лампа. Продължава да я държи насочена към нишата.

- Не се гледат. Нещо не е наред.

- Защо ходихте в Троян?

- Моля?

- Защо ходихте в Троян?

- Имах си работа.

Тя поставя нощната лампа на масата, издърпва щекера.

- Какво ще правим сега? Няма с какво да ви почерпя.

- Нищо.

- Ракия искате ли? Има ракия.

- Вие ще пиете ли?

- Аз не обичам. Предпочитам вино. Но няма.

- Тогава няма да прием нищо.

- Можем да я сгреем.

- Какво?

- Ракията.

- Знаете ли как става?

- Не. Вие не знаете ли?

- Виждал съм, но не съм сигурен. Дайте да опитаме.

Младена измъква от шкафа висока, пълна до половината бутилка. После се оглежда за съд, не е сигурна какво трябва да вземе, пита ме:

- Канче ли трябва?

- Канче или някакъв малък чайник.

Тя кляка ниско долу, рови се по долната полица на шкафа. Облечена е в нещо тъмнокафяво, което се закопчава отпред отгоре додолу, рокля или пеньоар - не разбирам много от дамско облекло. И понеже в стаята не е кой знае колко топло, печката гори, но през единичните стъкла на прозорците прониква студ, сложила е и плетена жилетка в морав, както ми се струва, цвят. Краката ѝ са слаби и стройни, от крака повече разбирам, имам все пак известна практика на гларус.

- Вземете това, синьото канче, с което си поливахте главата.

- В него може ли?

- Защо да не може?

- Сега ще го измия. Косата ми сигурно е ужасна.

- Не е ужасна. Според мен.

- Задържаха ме в пощата.

Тя налива ракия в канчето.

- Толкова стига ли? До половината.

- Сложете още малко. Тя се изпарява.

- Добре. И сега какво? Захар?

- Да.

- Колко?

- Да кажем - две лъжици. Тези, вашите хазаи защо ги няма?

- На гости са. Ще се върнат.

- Огънят трябва да е много силен.

- Ще сложа още едно дърво. Хареса ли ви картината?

- Да.

- Но е наивна.

- В това няма нищо лошо.

- Знам.

Тя стои край печката, върху която е поставено синьото канче, и върти из него в кръг супена лъжица.

- Забелязахте ли, че този Теодоси... Какъв ви се пада той?

- Далечен роднина.

- Изобразил е четирите годишни времена. И четирите части на денонощието.

- Това не съм забелязала. Забелязах, че има слънце и луна едновременно.

- Престанете да бъркате с тази лъжица. Това не е каша.

- Колко време трябва да ври?

- Ври ли вече?

- Не.

- Трябва да се получат мехури и ракията да почне да се обръща.

Тя оставя канчето, пъха щекера в контакта и отново насочва лампата към полутъмната ниша.

- Къде са годишните времена?

- Ето.

Покривът на замъка е покрит със сняг. Вляво цъфтят макове, листата на дърветата вдясно са жълточервени. Над маковете грее слънце, снегът и голите дървета около замъка са осветени от сърцевидна луна.

- Ето и изгрев! - радостно извиква Младена, подава ми лампата и отива да докосне червената ивица между главите на двамата влюбени.

- Може и да е залез, кой го знае - казвам аз.

- Прилича ми на този, как му беше името...

- Кой?

- Грузинският художник. Пиросмани.

Усещам, че вместо към картината, съм насочил светлината право в лицето на момичето, но продължавам да държа лампата в същото положение.

- Откъде знаете за Пиросмани?

- Имах приятели художници.

- В Плевен ли?

- Не, в София. Защо държите така лампата?

Мисля, че знам защо. Това бледо лице с тези тънки, повдигнати в очакване на отговора ми вежди невероятно точно повтаря изражението на измъчения мъжки образ от картината.

Това, разбира се, е глупост, няма да ѝ го кажа. Няма, но и не мога, даже да искам, защото една обилна светлина внезапно пламва зад гърба ми и Младена надава пронизителен вик:

- Олеле, майчице!

Хвърлям лампата и започвам да се озъртам за кърпа или дреха, защото само с нещо такова може да се загаси запалена ракия. Върху стола е забрадката, с нея покривам канчето.

Пламъкът изчезва, сякаш не го е имало никога. Момичето гледа с широко отворени очи. После прегръща дирека, сякаш за да не падне, и се смее като побъркано.

- Важното е, че я загасихме - казвам аз.

- Трябва ли сега да се долее още?

- Не, ще се развали номерът.

То изважда чаши, поставя ги на масата. Някак колебливо. Поглежда ме. Аз питам:

- Какво има?

- Не знам. Моите хазаи ще се върнат всеки момент. Ако искате, да се качим горе.

- Добре.

- Знам, че с греяна ракия вървят разни туршии, но не знам къде са. Не смея да пипам. Сирене може ли?

- Може.

Тя взема чиния, аз горещото канче. Подхванал съм го с носна кърпа. В другата ръка нося балтона си.

Кучето го няма пред вратата. Станало е много по-студено. Ние вървим по стръмното външно стълбище. Лампа да се пали няма нужда, снегът осветява циментовите стъпала.

Стаята й много прилича на моята. Пак бели стени и бели пердета, печката обаче е много по-солидна - за въглища, макар че сега в нея горят дърва. Леглото е покрито с червен тъкан селски чаршаф, край него на стената - ковчор: дълъг бял плат, в двата края и в средата на който със син конец е избродиран по един ангел. Трите ангела носят един дълъг венец от рози, избродиран със синьо. И една картина със стъкло и рамка има над ковчора. Позната ми е. Това е цветна, много разпространена, изглежда - някъде от началото на 40-те години репродукция. Три котета - всяко с цветна панделка около врата, любопитно са вторачили очи в един шарен папагал.

Не питам къде да седна. Възможностите са само две - на леглото и на единствения стол. Сядам на стола. Младена излиза и се връща с друг стол - много по-нисък. Слага две дървета в печката.

Чинията е на една ниска масичка. Преди да я постави там, Младена дигна една кръгла бяла дантела, захвърли я на леглото. Сега седим край печката: аз на високия стол, тя на ниския с лице към вратичката, през дупките на която се вижда да свети пламъкът.

- Наздраве!

- Наздраве!

- Май че не е лошо.

- Не е лошо - съгласява се и тя. - Може би трябваше да сложа още малко захар.

- Не. Ще заприлича на ликьор. Така е добре.

Още с влизането тук ме обхвана някаква като че ли непреодолима скованост. Долу докато бяхме, самочувствието ми беше съвсем друго. Изглежда, и тя е в такова състояние. Седи, бути нагоре-надолу с тънките си пръсти провисналата ръкохватка на чугунената вратичка и мълчи.

- Е хайде, пак наздраве! - казвам аз.

Тя отпива от чашката си.

- Не трябваше да ви каня тук.

- Защо?

Тя дига рамене.

- Да си тръгвам ли? Мога да си тръгна.

- Както искате.

Не тръгвам.

- Ще дойдете ли утре да водите разговора?

- Утре ли? За утре ли беше? Сигурно.

- Много ли я обичате?

- Какво?

- Ингрид.

- Не знам.

- Защо ме излъгахте?

- Какво съм излъгал?

- Че е баба.

- Кажете ми нещо за себе си.

- Какво да ви кажа?

- Каквото искате.

Тя мълчи. После пуска чугунената ръкохватка на печката и гледа право в очите ми.

- Искам да ви кажа, че това е много хубаво.

- Кое?

- Това, което правите с това момиче.

- Какво правя?

Тя се усмихва.

- Мога да ви покажа снимки. Взела съм една кутия - и аз не знам защо. Онзи ден бях започнала да ги разглеждам и ми стана много интересно. Забравила съм каква съм била.

И още докато говори, става, отива в ъгъла на стаята, изважда от един куфар картонена кутия и я поставя на масата. Аз посягам към една от снимките. Тя казва:

- Това е от прогимназията.

Момиченце с плитка ме гледа с широко отворени очи. Очите му не са големи, но с дълги гъсти клепки, веждите тънки, леко повдигнати.

- Тази пък е от морето. Само два пъти съм била. Веднъж на пионерския лагер и още един път като ученичка.

Един къдрокос мъжага по плувки е обгърнал с ръце раменете на две доста по-млади от него момичета - едното русо, другото чернокосо, и двете по бански костюми. Русото изглежда доста дебеличко. Върху китката, прехвърлена през рамото на чернокосото, има часовник, върху лицето на къдравия - ясно доловимо победоносно изражение.

- Кой е този?

- Един глупак. Тази е от института.

Снимка от екскурзия на планина. Питам дали е Витоша, защото виждам огромни обли камъни зад човешките фигури, като морени. Младена казва: "Да.

Златните мостове." Вглежда се в една малка снимка с назъбени краища и я пъха някъде настрани. Не питам защо.

Вънка хлопва врата. Кучето кратко излайва, чува се говор.

- Хазаите? - казвам аз.

- Да - казва тя.

Продължаваме с другите снимки. Слушам доста разсеяно за случки, които й се виждат интересни, характеристики за разни петъовци и кольовци, които са веселили увековечените върху фотографската хартия компании, една малко несвързано, но тук-там с тъжни подробности разказана история за приятелка, която се самоубила в десети клас.

Младена е преместила стола си и сега ние седим от едната страна на масичката - аз високо, тя малко по-ниско. Край разпилените снимки е чинията с непобутнатото сирене.

Една от фотографиите е в много голям формат. Намира се най-долу, но Младена я измъква, преди да е дошъл редът ѝ. Може би защото забелязва, че се заглеждам в нея. А пък аз се заглеждам, защото виждам позната физиономия.

- Тази е актриса, нали?

- Да. Само че от другата паралелка. Единайсети "а". Харесвате ли ми роклята?

- Какво е това? Абитуриентски бал?

- Да. На снимката не личи, обаче е шита преди Втората световна война. Сватбената рокля на майка ми. Велико прекрояване беше.

- Това не може да бъде Плевен. Къде сте завършили гимназия?

- В София.

- Защо?

- Баща ми свиреше няколко години в един военен оркестър. После се върнаха пак в Плевен. Аз останах в София.

- Този също го познавам.

- Емил. Завърши физика. Ожени се за тази - Руми, не ѝ се вижда цялото лице, този по физкултура я закрива, и се разведоха на следващата година.

- Какво правите тука?

- Къде?

- В това село. Остър камък.

Тя хвърля снимката на масата.

- Ами вие?

Тука логиката свърши. На това място на разговора би следвало аз да ѝ кажа за Ингрид и за магарето, или пък да не ѝ кажа, да отговоря с нещо измислено или да замълча. Така или иначе, имаше въпрос от нейна страна, преди това от моя. Това, което последва, беше всичко друго освен отговор.

Аз сложих ръка на тила ѝ, косата ѝ беше още мокра, тя блъсна масата и след това се целувахме - дълго, без да загасим лампата. После я загасихме - аз или тя - нищо не помня. Помня само забити в гърба ми нокти, после, че непоносимо дълго не ми даваше да я съблека, и че когато вече можех да направя и едното, и другото - да я ударя или да си тръгна, тя блъсна ръката ми и както лежеше по гръб, повдигна долната част на тялото си и смъкна с две ръце това, което толкова дълго се опитвах

да смъкна аз. То полетя като някаква изплашена бяла птица в тъмното, блъсна се във вратата и падна долу. Тя с всичка сила беше го запратила натам.

- Не ме питай! Не ме питай нищо. Утре ще ти кажа. Не ме питай.